

[Boertmann.]

et frit boligmarked; dette er vi som bekendt også arge modstandere af.

I den seneste tid, i de sidste par dage eller lidt længere, har formanden for boligudvalget kørt et veritabelt PR-race for dette forlig og er blevet refereret i pressen for, at de nye lejligheder blev 250-300 kr. billigere pr. måned, medens de gamle bliver 40-70 kr. dyrere. Dette er ikke i overensstemmelse med sandheden. Hvor findes de bestemmelser, som skal gøre nye private udlejningsboliger, ejerlejligheder eller parcelhuse 250-300 kr. billigere pr. måned? Der findes intet om det i de forslag, der er til behandling her. Hele dette PR-race kører alene på det almennyttige boligbyggeri, altså på maksimalt 8.000 boliger, og alt tyder endda på, at disse 8.000 boliger ikke engang bliver bygget. Hvis de gør det, så er til gengæld de 40-70 kr.s stigninger i det almennyttige byggeri før 1965 helt ved siden af. Det bliver gennemsnitlig ca. 100 kr., altså stigninger på 80-130 kr. pr. måned, til de samme mennesker, som man for et par dage siden har dikteret lønstop. Vi har nævnt det før, de 8.000 almennyttige boliger bliver ikke bygget, og de bliver først og fremmest ikke bygget på grund af den kommunefinansiering på 5 pct. man har pålagt. Man kan diskutere, om dette er bevidst eller ej, men effekten af det er, at den forringede kvota på de 8.000 altså ikke engang bliver opfyldt.

Man kunne overveje det forslag, og det vil jeg bede hr. Knud Damgaard om at overveje, at staten i indeværende eller det kommende finansår overtager kommunernes finansiering, således at statens andel ville blive 15 pct. i stedet for 10 pct. Det vil give en merudgift for staten. Hvis man anslår, at der i stedet for 4.000 almennyttige boliger i så fald ville blive bygget hele kvotaen, altså 8.000, ville det betyde en merudgift for staten på 120 mill. kr. Samtidig vil det skaffe beskæftigelse til 6.000-8.000 mand. Det igen ville give besparelser på statsregnskabet, som ville være betydelig højere end udgiften på de 120 mill. kr.

For det første ville man altså spare udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse, som ville andrage 300-400 mill. kr. For det andet ville der blive et merskatteprovenu af den løn, der ville blive udbetalt, på måske 70-80 mill. kr. Altså alt i alt ville man få en meindtægt på 400-500 mill. kr. og en nettomerindtægt for staten på måske 300 mill. kr., samtidig med at man har skaffet 6.000-8.000 mand i arbejde og opfyldt den i øvrigt for lave byggekvote, man har indgået forlig om.

Beboerdemokratiet bliver der jo snakket så meget om, og jeg erindrer fra første behandling, selv om jeg ikke selv var medlem af tinget dengang, at hr. Knud Damgaard priste det i en sådan grad, at han sagde, at når bare det blev gennemført, så var det faktisk hele forliget værd. Jeg bliver bare nødt til at gentage, at der ikke er nogen bestemmelser i disse forslag, der har med beboerdemokrati at gøre, der giver nogen som helst reel indflydelse. Man kan se det på formuleringerne. Alle formuleringer handler om, at man kan have lov til at drøfte et budget, man har lov til at rådgive, man har lov til at blive orienteret, og man har lov til at foreslå, men man har ikke nogen som helst rettigheder som lejere, man har ikke nogen beslutningsrettigheder. Dette såkaldte beboerdemokrati er ikke en pind mere værd end alle de andre former for demokrati, som dette lands befolkning mere eller mindre har papir på. Det er ikke medbestemmelse, det er medfornemmelse.

Endelig vil jeg — jeg kan ikke nå at gennemgå alle ændringsforslagene — sige om DKPs ændringsforslag som helhed, at det vil vi da stemme for. Vi betragter det som noget af et demonstrationsforslag i den forstand, at vi jo alle på forhånd ved, at det ikke bliver vedtaget, og når man haster de her sager igennem, så er sagerne aftalt på forhånd. Men vi vil da stemme for det, når det ligger her.

Det samme gælder en del af hr. Henning Philipsens ændringsforslag, som jeg ikke kan gå ind på i detaljer.